

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) LUMICA s. r. o.**, IČ: 26152533, **b) M.CZ real, s. r. o.**, IČ: 27173321 a **c) Průmyslové areály s. r. o.**, IČ: 27110796 (dříve Superior-CONSulting, s. r. o.), všechny se sídlem Dušní 112/16, Praha 1, zastoupených Mgr. Eliškou Královou, advokátkou se sídlem Zenklova 64/14, Praha 8, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 31. 10. 2006, č. j. 6 Ca 165/2006 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) se včas podanou kasační stížností domáhali zrušení shora uvedeného pravomocného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým soud odmítl jejich žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2006, č. j. FR-1196/15/06 o návrhu na obnovu řízení ve věci rozhodnutí o zřízení zástavního práva Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 28. 5. 2003, č. j. 180169/03/010941/4342.

Městský soud považoval žalobu za nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba směřuje proti rozhodnutí správního orgánu, který ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, proti kterému měl stěžovatel a) právo podat odvolání, což také učinil. Soud svůj postup opřel o ustanovení § 5 s. ř. s., dle kterého se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon a o ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., dle kterého je žaloba nepřipustná tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Rozhodnutí odvolacího orgánu Ministerstva financí ze dne 19. 6. 2006, č. j. 43/63 653/2006-433 o zamítnutí odvolání stěžovatele a) nemohlo být k žalobě přezkoumáno, neboť ke dni podání žaloby nebylo dosud vydáno.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) d) a e) s. ř. s., tj. veškeré zákonem stanovené důvody pro podání kasační stížnosti. Stěžovatelé tvrdí, že žalobní návrh byl nesrozumitelný a městský soud měl proto stěžovatele vyzvat k odstranění vad podání. Nesrozumitelnost návrhu spatřují v tom, že v důsledku administrativní chyby došlo v žalobě k nesprávnému označení napadeného rozhodnutí. Žaloba nesměřovala do rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 2. 2006, č. j. FŘ-1196/15/06 o návrhu na obnovu řízení ve věci rozhodnutí o zřízení zástavního práva, jak je v žalobě skutečně chybně uvedeno, ale do rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 20. 10. 2004, č. j. FŘ-8845/15/04, kterým Finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatele a) proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 28. 5. 2003, č. j. 180169/03/010941/4342. Stěžovatelé tvrdí, že jde o zřejmou chybu v psaní, a to chybu v označení napadeného rozhodnutí, neboť povinnost vyčerpat opravné prostředky před podáním žaloby je jim známa a dále je jim známo, že za zákonem stanovených podmínek mohou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí. Právě v kasační stížnosti označeném řízení byly opravné prostředky skutečně vyčerpány. Stěžovatelé uvádí, že z obsahu žalobního návrhu jasně vyplynulo, že v posuzované věci se jednalo o dvě rozsáhlá řízení, přičemž řízení ve věci návrhu na obnovu řízení bylo v žalobě uvedeno pouze pro dokreslení celého případu. Postupem městského soudu jsou krácena jejich práva domáhat se ochrany u soudu, přičemž výkon nezákonných rozhodnutí bez možnosti soudního přezkumu nestranným soudem může mít za následek nežádoucí škody a to k tíži stěžovatelů b) a c), kteří vlastně vůbec nepochybili. Stěžovatelé b) a c) se navíc domnívají, že jsou to jen oni, kdo jsou zasaženi rozhodnutím správního orgánu do takové míry, že jim v důsledku výkonu rozhodnutí vzniká neodstranitelná újma, když se v dobré víře stali vlastníky nemovitostí a nyní mají nezákonným rozhodnutím správního orgánu snášet uplatnění práv z titulu úhrady pohledávek, ačkoliv nikdy nebyli účastníky předmětného správního řízení, ačkoliv je správní orgán jako účastníky řízení nikdy do řízení nepřipustil a ačkoliv nemohli vznést žádnou námitku, jsou to v konečném důsledku právě oni, jejichž práva a jejichž majetek je postižen.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé se domnívají, že řízení před soudem bylo zmatečné a bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci

samé, popřípadě že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné a že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nicotná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s výrokem i odůvodněním napadeného usnesení městského soudu. Uvádí, že žádost o obnovu řízení byla zamítnuta, neboť žadatel o obnovu řízení nesplnil podmínku včasnosti návrhu. K námitkám stěžovatelů konstatuje, že jde o námitky účelové, když z obsahu žalobního návrhu je nepochybné, že žaloba směřovala do rozhodnutí ze dne 1. 2. 2006, č. j. FŘ-1196/15/06, proti kterému však byla podáním nepřijatelným. Žalovaný zdůraznil, že žalobu lze podat ve lhůtě stanovené v ustanovení § 72 s. ř. s. a podanou kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou řádně zastoupeni. (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že stěžovatelé jako zákonné důvody pro podání kasační stížnosti označili všechny zákonem stanovené důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e) s. ř. s., vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm krajským či městským soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského či městského soudu o odmítnutí návrhu (na zahájení řízení) nebo o zastavení řízení z povahy věci vyloučen, když se v obou těchto případech jedná sice o rozhodnutí, jimž se řízení před soudem končí, ovšem nikoli o rozhodnutí ve věci samé. Přitom toliko rozhodnutími soudu ve věci samé lze posuzovat vady řízení před správním orgánem, včetně nepřezkoumatelnosti jeho správního rozhodnutí, jak jsou definovány jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Obdobně pak platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může soud vyslovit nicotnost rozhodnutí správního orgánu (§ 65 odst. 1, § 76 odst. 2 s. ř. s.) jen za procesního předpokladu, že žaloba sama není nepřijatelná.

S ohledem na tyto skutečnosti a při znalosti toho, že městský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatelů odmítl, proto považoval Nejvyšší správní soud za rozhodný důvod kasační stížnosti uvedený pod ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelé především tvrdí, že žalobní návrh byl nesrozumitelný a to zejména díky tomu, že nesprávně označili rozhodnutí, proti kterému žalobou brojili. Městský soud je proto měl vyzvat k odstranění vad podání, nikoliv žalobu odmítnout, neboť tímto nezákonným postupem jim bylo odepřeno právo na soudní ochranu. Dle stěžovatelů je zřejmé, že vady návrhu by byly k výzvě soudu odstraněny a nezákonné rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 20. 10. 2004, č. j. FŘ-8845/15/04, kterým Finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatele a) proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 28. 5. 2003, č. j. 180169/03/010941/4342 o zřízení zástavního práva by mohlo být nestranným soudem věcně přezkoumáno. Stěžovatelé v kasační stížnosti zdůrazňují, že žaloba směřovala dle svého obsahu právě do výše uvedených rozhodnutí, když u těchto rozhodnutí byla splněna jak podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků, tak tříletá lhůta pro podání žaloby.

Z žalobního návrhu vyplývá, že stěžovatelé jako žalobou napadené rozhodnutí označili rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č. j. FŘ-1196/15/06 ze dne 1. 2. 2006, kterým bylo zastaveno řízení o návrhu stěžovatele a) na obnovu řízení ve věci rozhodnutí o zřízení zástavního práva vydaného Finančním úřadem pro Prahu 10 ze dne 28. 5. 2003, č. j. 180169/03/010941/4342. Údajně, nesprávné označení tohoto rozhodnutí se objevuje v žalobním návrhu několikrát, s tím, že na straně 2 žalobního návrhu je výslovně uvedeno, že žalobci napadají výrok rozhodnutí, kterým se žádost žalobce č. 1 o obnovu řízení zastavuje, současně se domáhají zrušení rozhodnutí, která výše uvedenému rozhodnutí předcházela, tedy rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 28. 5. 2003, č. j. 180169/03/010941/4342, (dále jen „rozhodnutí FÚ pro Prahu 10 o zřízení zástavního práva“). Dále se domáhají přiznání odkladného účinku výzvě k zaplacení zajištěné daňové pohledávky ze dne 10. 3. 2006, č. j. 90328/06/010941/4342. V žalobě je dále provedena rekapitulace dosavadního daňového řízení, s tím, že na straně 3 žalobního návrhu je uvedeno, že rozhodnutí FÚ pro Prahu 10 o zřízení zástavního práva nabylo právní moci dne 25. 10. 2004 dnem doručení zamítavého rozhodnutí odvolacího orgánu. V žalobě je několikrát uvedeno, že vzhledem ke skutečnostem, které byly v mezidobí zjištěny a které v době rozhodování správních orgánů ještě nebyly známy, a vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva již nebylo možno podat řádný opravný prostředek, podal žalobce č. 1 návrh na obnovu řízení. Dále následuje popis těchto nově zjištěných skutečností, které dle stěžovatelů svědčí tomu, že zákonné zástavní právo k dotčeným nemovitostem nemohlo po právu vzniknout. Stěžovatelé se domnívají, že přesto, že návrh na obnovu řízení nebyl správním orgánem připuštěn, jedná se o tak závažný zásah do práv třetích subjektů, že zde skutečně vzniká nutnost všechna rozhodnutí přezkoumat tak, aby bylo najisto postaveno, zda došlo nebo nedošlo k oprávněnému zřízení zástavního práva na nemovitostech třetí osoby, která je odlišná od daňového dlužníka. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti byly nuceni žalobci podat žalobu do rozhodnutí FŘ-1196/15/06 ze dne 1. 2. 2006, kterým bylo řízení ve věci obnovy řízení zastaveno.

Primárním účelem soudní ochrany je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických

důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by znamenal odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první (srovnej např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS).

V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva však „právo na soud“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, není absolutní a připouští jistá omezení, zejména pokud jde o podmínky přípustnosti opravného prostředku, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení (rozsudek ve věci G. M. proti Španělsku, č. 38695/97, § 36, ESLP 2000-II, a rozsudek ve věci Z. a Z. proti České republice, č. 46129/99, § 47, ESLP 2002-IX). Tato omezení však nesmí omezovat přístup otevřený jedinci takovým způsobem či do té míry, aby bylo právo zasaženo ve své podstatě. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy pouze tehdy, pokud sledují legitimní cíl a pokud existuje rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (viz rozsudek ve věci G. proti Francii ze dne 29. července 1998, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 1998-V, § 37).

Z výše uvedených zásad vyplývá, že jestliže právo podat opravný prostředek z pochopitelných důvodů podléhá zákonem stanoveným podmínkám, jsou soudy povinny při uplatňování procesních pravidel zamezit jak nadměrnému formalismu, který by byl v rozporu se spravedlivostí řízení, tak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k odbourání procesních náležitostí upravených zákonem. Tento názor platí obdobně i pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, která samozřejmě není opravným prostředkem, ale žádostí o poskytnutí originální ochrany veřejnému subjektivnímu právu soudem.

Žaloba ve správním soudnictví představuje procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud a žádá jej, aby jeho veřejnému subjektivnímu právu, které bylo ohroženo či porušeno, originálně poskytl spravedlivou ochranu. Jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, a mohla být podána za určitých podmínek, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování několikrát zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení.

V souladu s ustanovením § 65 s. ř. s. se může ten kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí") žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem,

kteřý není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

K námitce stěžovatelů, že o jejich údajné písařské chybě svědčí i skutečnost, že žalobou nebylo napadeno rozhodnutí Ministerstva financí, které v tomto řízení nebylo pasivně legitimováno, ale rozhodnutí Finančního ředitelství a že ani městský soud neměl jasno kdo je účastníkem řízení, když požadoval vyjádření k žalobě od Ministerstva financí zdejší soud uvádí následující. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Sám soudní řád správní v obecném ustanovení § 33 odst. 1 praví, že odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Na toto ustanovení potom navazuje § 69 s. ř. s., podle něhož je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle dílu prvního hlavy druhé části třetí správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce. Mimo výše uvedené je třeba konstatovat, že městský soud požadoval vyjádření k žalobě nikoliv po Ministerstvu financí, ale po Finančním ředitelství pro hl. město Prahu, a to písemností ze dne 19. 6. 2006, založenou na čl. 67 soudního spisu. V souzené věci ovšem odmítl městský soud žalobu nikoli proto, že by soud neměl jasno kdo je pasivně legitimován, či proto, že stěžovatelé chybně označili žalovaného, ale proto, že nebyly naplněny podmínky ustanovení § 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 68 s. ř. s. Povinnost vyčerpat řádné opravné prostředky koresponduje celkové koncepci správního soudnictví, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Zmíněná zásada má především zabránit tomu, aby byl aktivován soud tam, kde lze nápravy dosáhnout přímo u správního orgánu. Před použitím některé ze žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem.

V souzené věci je zcela zřejmé, že žaloba dle svého obsahu skutečně směřovala do rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť o podaném odvolání nebylo ke dni podání žaloby Ministerstvem financí, jakožto odvolacím orgánem rozhodnuto. Námitce stěžovatelů, že tomu tak nebylo, neboť ve skutečnosti napadali rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 20. 10. 2004, č. j. FŘ-8845/15/04, kterým Finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatele a) proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 o zřízení zástavního práva zdejší soud nemohl přisvědčit. Předně je třeba připomenout, že z obsahu žaloby je zřejmé, že stěžovatelé se cítili v předmětu sporu zkráceni na svých právech zejména tím, že nebyly zohledněny nové skutečnosti, týkající se vlastnického práva k dotčeným nemovitostem, které v mezidobí vyšly najevo a které dle jejich tvrzení nemohly být použity v předchozím řízení před správními orgány. Námitku, že rozhodnutí Finančního ředitelství o zamítnutí návrhu na obnovu řízení uvedli v žalobě pouze pro dokreslení celého případu, proto musel zdejší soud jednoznačně odmítnout. V této souvislosti je vhodné připomenout, že v souladu s ustanovením § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu

jinou. Pokud by stěžovatelé skutečně chtěli napadnout žalobou rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 20. 10. 2004, č. j. FR-8845/15/04, kterým Finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatele a) proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 o zřízení zástavního práva a které nabylo právní moci dne 25. 10. 2004, jak v kasační stížnosti sami tvrdí, museli by tak učinit v zákonné dvouměsíční lhůtě. V posuzovaném případě však žaloba byla podána až po uplynutí více jak dvou let od doručení rozhodnutí ve věci zřízení zástavního práva, dne 14. 6. 2006. Zdejší soud proto musel odmítnout i tvrzení stěžovatelů, že k výzvě městského soudu mohlo být údajné nesprávné označení napadeného rozhodnutí zhojeno a žalobní návrh tak mohl být projednán.

Žalobní návrh stěžovatelů, doručený městskému soudu dne 15. 6. 2006 do prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti na obnovu řízení, byl zjevně předčasný, zatímco v kasační stížnosti označený žalobní návrh do rozhodnutí o zřízení zástavního práva, by byl vzhledem k uplynutí více jak dvou let od doručení rozhodnutí odvolacího orgánu v této věci zjevně opožděný. Zdejší soud je tedy nucen konstatovat, že za výše uvedené situace by mohl být věcně projednán pouze včas podaný žalobní návrh proti rozhodnutí ministerstva financí ze dne 19. 6. 2006, č. j. 43/63 653/2006 - 433MF. Takový žalobní návrh však stěžovatelé nepodali. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že tříletá lhůta pro podání žaloby platí pouze pro řízení dle § 66 s. ř. s. , tj. v případě zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovaný, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, a soud ani nezjistil, že by mu jakékoliv náklady na rámec jeho úřední činnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu